

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2729/2020
02.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босилковића, Бранке Дражић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Марко Рајаковић и Гордана Главоњић адвокати из ..., против тужене „Societe generale banka Srbija“ АД Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1031/19 од 24.02.2020. године, у седници већа одржаној 02.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1031/19 од 24.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 1031/19 од 24.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 884/19 од 09.09.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено је да је апсолутно ништава одредба Уговора о кредиту за измиривање раније преузетих обавеза (рефинансирање) број .. од 08.12.2017. године из члана 2. став 2, 1. тачка 5. која гласи „административни трошкови банке: 44.250 РСД, једнократно плативо на дан пуштања кредита у тецај“. Ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиљи, на име стицања без основа, плати износ од 44.250,00 динара са законском затезном каматом почев од 12.12.2017. године па до исплате, а ставом трећим изреке је обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 20.840,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате, а за већи износ је одбијен захтев.

Виши суд у Ужицу је, пресудом Гж 1031/19 од 24.02.2020. године, ставом првим изреке потврдио првостепену пресуду у ставу првом и другом и у усвајајућем делу става трећег изреке и жалбу тужене одбио као неосновану, а ставом другим изреке је одбио захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/2018 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интресу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. је прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је у границама својих овлашћења, на основу члана 404. ЗПП, оценио да у конкретном случају нису испуњени услови да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужене. Побијана пресуда не одступа од правног става о дозвољености уговарања трошкова кредита који је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 22.05.2018. године. Према том правном ставу, износ трошкова које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ни једног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. Тужена, иако је на њој био терет доказивања, није пружила доказе да је поступила у складу са наведеним правним ставом. Зато, ни у случају да је дозвољено одлучивање о ревизији тужене у смислу члана 404. ЗПП, не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужену.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овом спору поднета је 30.05.2019. године а као вредност предмета спора је означен износ од 44.250,00 динара, који је унет и уведе нижестепених пресуда. Побијена другостепена пресуда је донета 24.02.2020. године.

Чланом 468. ставом 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом

479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 479. става 6. ЗПП.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић